

Arrest

nr. 147 204 van 5 juni 2015
in de zaken RvV X / VIII en RvV X / VIII

In zake: X
 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen
 X
 X
 X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 2 februari 2015 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen Brunila SHALA, Briken SHALA en Brulin BISHAJ heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 augustus 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt (zaak met rolnummer RvV X).

Gezien het verzoekschrift dat Vullnet BISHAJ, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 5 februari 2015 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen Brunila BISHAJ, Briken BISHAJ en Brulin BISHAJ heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van dezelfde beslissing (zaak met rolnummer RvV X).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 30 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HUYSMAN, die loco advocaat P. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. BEULS (zaak met rolnummer RvV X) en attaché C. D'HAENENS (zaak met rolnummer RvV X), die verschijnen voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Het op 2 mei 2015 ingediende beroepsverzoekschrift, bij de Raad gekend onder het rolnummer X, en het op 5 mei 2015 ingediende beroepsverzoekschrift, bij de Raad gekend onder het rolnummer X, zijn gericht tegen dezelfde bestreden beslissing, met name de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 augustus 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard. Met toepassing van artikel 39/68-2 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) worden de beroepen met de rolnummers 166 664 en 167 226 van rechtswege gevoegd.

Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde beslissing, oordeelt de Raad naar luid van artikel 39/68-2 van de vreemdelingenwet op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.

Gezien de verzoekende partij niet uitdrukkelijk heeft aangeduid op grond van welk verzoekschrift de Raad dient te oordelen - ook niet ter terechtzitting - oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, met name het op 5 mei 2015 ingediende beroepsverzoekschrift, bij de Raad gekend onder het rolnummer X.

Derhalve wordt de verzoekende partij geacht afstand te doen van het op 2 mei 2015 ingediende beroep, bij de Raad gekend onder het rolnummer X.

2. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 maart 2014 diende verzoeker een aanvraag in om met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Op 12 augustus 2014 besliste verweerder om deze aanvraag onontvankelijk te verklaren. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.03.2014 werd ingediend door:

[...]

+ wettelijke vertegenwoordiger van:

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie (met name dat betrokkene sinds juli 1998 in België zou verblijven; er qua integratie tal van bewijzen zouden bestaan; betrokkene zeer gemotiveerd en leergierig zou zijn en perfect Nederlands zou spreken; omtrent de werkwilgheid niet de minste twijfel zou kunnen bestaan, aangezien hij steeds gewerkt zou hebben als hulpkok bij Christian Walkiers in het restaurant Trafalgar en het dan ook duidelijk zou zijn dat betrokkene met zijn kwalificaties de Belgische samenleving enkel zou kunnen versterken; hij lokaal verankerd en perfect geïntegreerd zou zijn; er bovendien brieven zouden worden toegevoegd, geschreven door leraars en leraressen van Nederlands en brieven van

vrienden en iedere brief op zich een eerbetoon aan betrokkene zou zijn en deze stuk voor stuk zouden bevestigen dat hij zeer gemotiveerd zou zijn om te integreren en om zich in te zetten in onze maatschappij en dat hij zich zeer goed zou aanpassen aan de Belgische cultuur en er ter staving getuigenverklaringen en een arbeidsovereenkomst worden voorgelegd) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was en er ter staving een arbeidsovereenkomst wordt voorgelegd, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien.

Het feit dat zijn kinderen hier naar school zouden gaan, zij in België geboren en opgegroeid zouden zijn en zij nooit iets anders zouden hebben gekend, zij volledig geïntegreerd zouden zijn, de kinderen geen enkele band zouden hebben met Albanië en zij het Albanees niet machtig zouden zijn, zij België als hun thuis zouden beschouwen, hun sociale leven hier zou zijn opgebouwd, zij hier naar school zouden gaan en uitstekende leerlingen zouden zijn, zij vloeiend Nederlands zouden spreken, de kinderen een hele vriendenkring zouden hebben uitgebouwd en nooit iets anders zouden hebben gekend, zij zelf een voorbeeldfunctie zouden uitoefenen voor vele anderen en Albanië en het Albanees hun totaal vreemd zouden zijn en er ter staving schoolattesten en verklaringen worden voorgelegd, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Bovendien hebben betrokkene en zijn partner steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen.

Het is tevens zeer ongeloofwaardig dat betrokkenen in huiselijke sfeer geen Albanees zouden spreken, wat toch hun moedertaal is, en dat de kinderen niet zouden opgevoed zijn in het Albanees, niettegenstaande het mogelijk is dat de kinderen daarnaast ook het Nederlands zouden leren.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag, ingediend op 09.07.1998, werd afgesloten op 28.01.1999 met de beslissing 'Oude asielprocedure — niet ontvankelijk (weigering van verblijf)' door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 29.01.1999. Zijn tweede procedure, ingediend op 03.02.1999, werd afgesloten op 12.02.1999 met de beslissing 'Oude asielprocedure - weigering in behandeling nemen' door de Dienst Vreemdelingenzaken, hem dezelfde dag betekend. Zijn derde aanvraag, ingediend op 29.03.1999, werd afgesloten op 10.10.2000 met de beslissing 'Oude asielprocedure - weigering in behandeling nemen' door de Dienst Vreemdelingenzaken, hem betekend op 17.10.2000.

De duur van de procedures - namelijk minder dan zeven maanden voor de eerste asielaanvraag, minder dan één maand voor de tweede procedure en minder dan één jaar en zeven maanden voor de derde aanvraag - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene beweert dat hij van Albanië naar België zou zijn gevlucht omdat hij onderhevig was aan een inhumane en vernederende behandeling. Betrokkene zou onmogelijk kunnen terugkeren. Hij legt evenwel geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene niet zou kunnen terugkeren, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een buitengewone omstandigheid weerhouden te worden.

Betrokkene haalt aan dat hij onmogelijk zijn aanvraag in Albanië zou kunnen indienen, aangezien dit een procedure zou zijn waarvoor geen enkele termijn (laat staan vervalt termijn) zou zijn voorgeschreven

en die sowieso meerdere maanden in beslag zou nemen (ad minimum). Er dient opgemerkt te worden dat de bevoegde Belgische ambassade voor Albanië zich in Sofia (Bulgarije) bevindt.

Het feit dat betrokkene een visum dient aan te vragen in Bulgarije, vormt geen buitengewone omstandigheid. Regelmatig zijn er Albanese burgers die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Bulgarije. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkene, namelijk de kosten en de omweg. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Albanese burgers.

Betrokkene toont niet aan dat hij zich niet naar Bulgarije zou kunnen begeven teneinde zijn aanvraag volgens de geijkte procedure in te dienen.

Betrokkene haalt aan dat een terugkeer naar Albanië een ernstige aantasting zou zijn van zijn levenskwaliteit. Hij zou geen enkele connectie meer hebben met Albanië en het centrum van zijn sociaal leven zou zich in België bevinden.

Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Bijna elke migrant - zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerprijs en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door IOM (de Internationale Organisatie voor Migratie)."

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in zijn enige middel de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Hij licht zijn middel als volgt toe:

"II.1.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedereen bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier.

Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier.

De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Cf. daaromtrent DE STAERCKE:

"De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn

(J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)

II.1.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. (RvS januari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954) dit beginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107. 624).

II.1.3. De verwerende partij stelt dat de volgende elementen van verzoekende partij tot de integratie behoren, namelijk 'met name dat betrokkene sinds juli 1998 in België zou verblijven; er qua integratie tal van bewijzen zouden bestaan; betrokkene zeer gemotiveerd en leergierig zou zijn en perfect Nederlands zou spreken; omtrent de werkwiligheid niet de minste twijfel zou kunnen bestaan, aangezien hij steeds gewerkt zou hebben als hulpkok bij Christian Walkiers in het restaurant Trafalgar en het dan ook duidelijk zou zijn dat betrokkene met zijn kwalificaties de Belgische samenleving enkel zou kunnen versterken; hij lokaal verankerd en perfect geïntegreerd zou zijn; er bovendien brieven zouden worden toegevoegd, geschreven door leraars en leraressen van Nederlands en brieven van vrienden en iedere brief op zich een eerbetoon aan betrokkene zou zijn en deze stuk voor stuk zouden bevestigen dat hij zeer gemotiveerd zou zijn om te integreren en om zich in te zetten in onze maatschappij en dat hij zich zeer goed zou aanpassen aan de Belgische cultuur en er ter staving getuigenverklaringen en een arbeidsovereenkomst worden voorgelegd) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Bovenstaande voorbeelden van een perfecte integratie worden met andere woorden niet behandeld omdat deze tot de gegrondheidsfase zouden behoren.

Verzoekende partij begrijpt niet waarom bovenstaande elementen tot de gegrondheidsfase zouden horen en niet tot de ontvankelijkheidsfase?

Nergens in de Vreemdelingenwet – ook niet in artikel 9bis - wordt wettelijk vastgelegd welke elementen tot de ontvankelijkheidsfase zouden behoren of welke elementen tot de gegrondheidsfase zouden behoren.

In die zin meent de verzoekende partij dan ook dat de verwerende partij zowel artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als de materiële motiveringsplicht heeft geschonden.

II.1.4. Verzoekende partij is immers lokaal verankerd, zij verblijft sedert 1998 in België. Zij verblijft hier met haar vrouw en drie minderjarige kinderen. Verzoekende partij begrijpt dan ook niet waarom haar lokale verankering niet leidt tot verblijf.

De thans bestreden beslissing stelt dat de elementen qua integratie tot de gegrondheidsfase behoren.

Verwerende partij meent dus dat de perfecte integratie van verzoekende partij geen reden is om over te gaan tot regularisatie.

Verzoekende partij wenst in dit opzicht te verwijzen naar een beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 21.12.2012 (Cf. Stuk 3). Verwerende partij is daar van mening dat de sociale verankering van de persoon in kwestie volstaat om over te gaan tot regularisatie.

Verzoekende partij begrijpt niet waarom haar sociale verankering niet aanvaard wordt als buitengewone omstandigheid, terwijl dit bij anderen wel zo is.

II.1.5. Maar er is meer. De elementen qua integratie fungeren juist als buitengewone omstandigheid. Aangezien verzoekende partij zo goed geïntegreerd is in onze

samenleving is het voor haar thans onmogelijk om terug te keren naar haar land van herkomst. Verzoekende partijen hebben alhier hun leven opgebouwd en een uitgebreide vrienden- en kennissengroep opgebouwd. Een eventuele verwijdering van verzoekende partijen naar hun land van herkomst zou een nefast betekenen voor hun integratie.

II.1.6. In die zin meent de verzoekende partij dan ook dat de verwerende partij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht heeft geschonden."

3.2.1. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De materiële motiveringsplicht moet hier worden onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De Raad wijst erop dat de stelling van verweerder dat de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid kunnen aanvaard worden in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Verzoekers betoog dat een eventuele verwijdering naar zijn land van herkomst nefast zou zijn voor zijn integratie is bijgevolg niet dienstig, aangezien deze integratie hoe dan ook geen buitengewone omstandigheid kan uitmaken.

Verder stelt verzoeker ten onrechte dat verweerder meent dat zijn perfecte integratie geen reden is om over te gaan tot regularisatie. Verweerder heeft immers enkel onderzocht of er buitengewone omstandigheden zijn die verzoeker verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen. Verweerder heeft zich niet uitgesproken over de eventuele gegrondheid van verzoekers aanvraag.

Verzoeker toont bijgevolg geen schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aan.

3.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt bijgevolg in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

3.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers RvV Xen RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer RvV X.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juni tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT